

ES CONSTITUEIX EL NOU CONSELL NACIONAL

Número 56, gener de 2001

Portaveu dels Socialistes de Catalunya

Endavant

**El PSC obre les
seves portes a Internet**

ETA mató a Ernest Lluch, pero sus ideas no pueden ni deben morir

Maragall guanya Pujol per deu punts de diferència segons el baròmetre del PSC

Entrevista a Joan Caball, coordinador nacional d'Unió de Pagesos

SUMARI

ACTUALITAT	3	El PSC aposta fort per Internet amb la creació d'un portal interactiu
OPINIÓ	4-5	2001: l'escenari del canvi Josep Montilla, primer secretari del PSC
ACTUALITAT	6	Maragall guanya Pujol per deu punts segons el baròmetre del PSC
ACTUALITAT	7	Los terroristas de ETA asesinaron a Ernest Lluch, pero no mataron sus ideas
PARLAMENT	12-13	El grup Socialistes-Ciudadans pel Canvi presenta uns pressupostos alternatius
ACTUALITAT	18	TAV: els alcaldes metropolitans fan front comú davant el govern del PP
EUROPA	20-21	Europa reorganiza les seves estructures en el Consell Europeu de Niça
COMUNICACIÓ	22	Aznar adjudica televisiones digitales a ABC y a El Mundo
ENTREVISTA	24	Joan Caball, coordinador nacional d'UP

GENER 2001

NÚMERO 56

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Acció Política i Electoral del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Coordinador: César Romero

Producció: Jordi Serra

Fotografia: Pepa Álvarez

Correccions: Montse Pallarès

Consell Editorial i Redacció: Vicenç Badenes, Miguel Ángel Escobar, Miquel Iceta, Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Anna Terrón, Dídac Boza, Rocío García, Olga Madrid

Impressió: Litografies Rosés

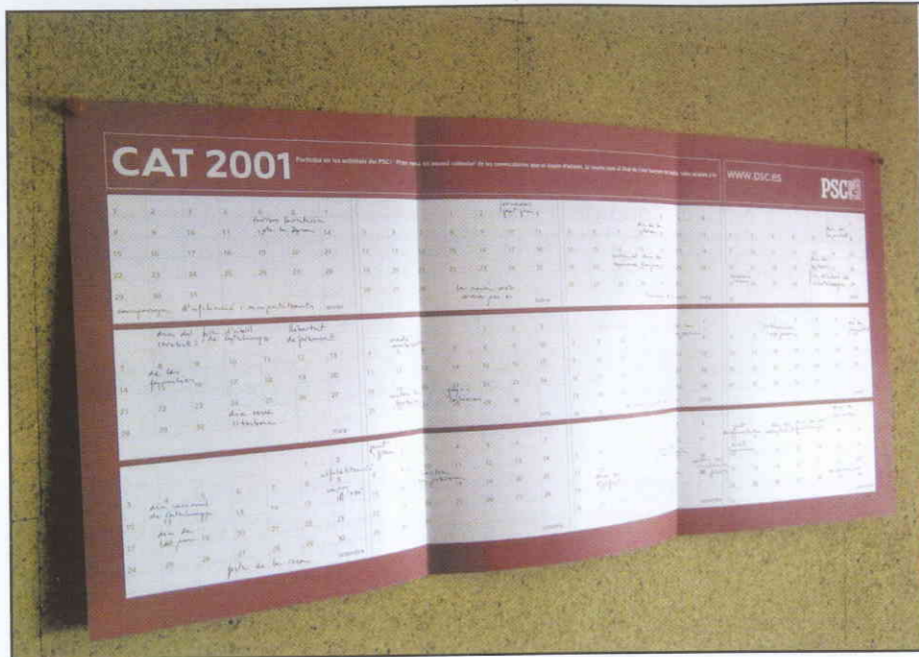
Dipòsit Legal: B-37.364-1987

Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77,

Barcelona 08029

Telèfon 93 495 54 00 **Fax** 93 495 54 26

Campanya d'afiliació i de captació de simpatitzants

► Calendari editat pel PSC.

Un dels grans objectius nascuts en el darrer Congrés del PSC va ser el d'augmentar la nostra presència territorial i sectorial. Això es concreta, en bona part, en aconseguir que més i més ciutadans i ciutadanes es vinculin al nostre Partit ja sigui com a militants o com a simpatitzants. Seria bo, per exemple, arribar a tenir un u per cent de la població catalana en els nostres censos. No cal dir que perquè això sigui una realitat cal l'esforç de tot el Partit, de tots i cadascun dels seus militants. Per ajudar a aquesta tasca de captació de suports explícits, des de la

Un dels grans objectius nascuts en el darrer Congrés del PSC va ser el d'augmentar la nostra presència territorial i sectorial

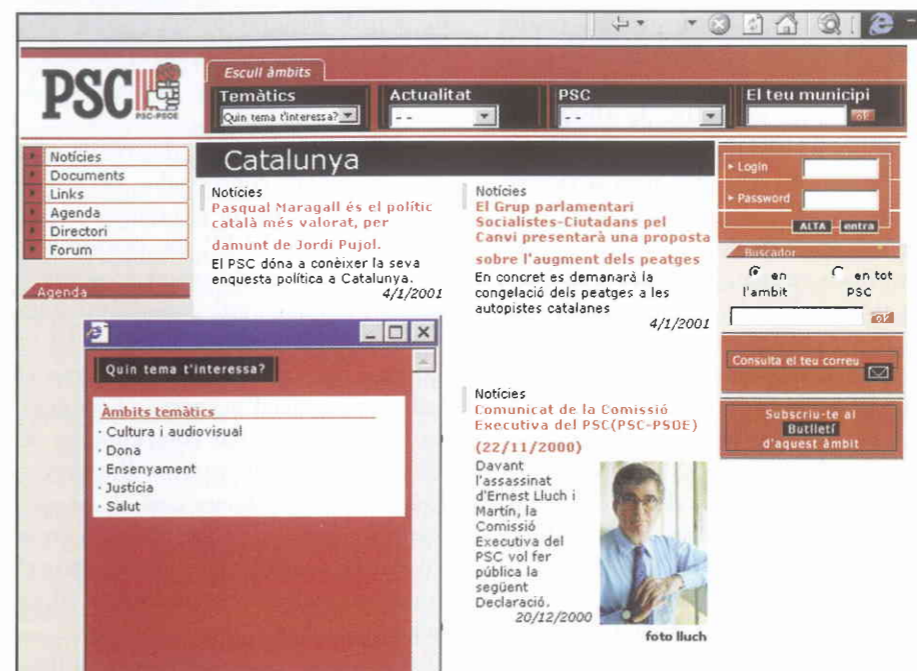
comissió executiva s'ha endegat una campanya d'afiliació. Amb aquest número de la revista Endavant s'adjunta una carta signada per José Montilla i Pasqual Maragall, un calendari amb les activitats que organitza el PSC al llarg de l'any i una fitxa d'adhesió.

Si vols que algú rebí aquesta revista a casa seva, omple aquesta butlleta i adreça-la a: Endavant. C/ Nicaragua, 75-77. Barcelona 08029

Nom.....
 Adreça.....
 Població.....
 C.P. Telèfon.....
 Correu electrònic.....

EL PSC aposta fort per Internet amb la creació d'un complet portal interactiu

El PSC disposarà aviat d'un dels portals polítics a Internet més avançats d'Europa. Serà una gran porta oberta en el ciberespai a la societat i un potent instrument de relació per al nostre treball polític. També servirà per ser més atractius envers un col·lectiu molt proper en l'ús de les noves tecnologies però molt allunyat de la política: els joves.

► Nou portal del PSC

A partir del mes de febrer, el PSC serà un dels primers partits d'Europa en tenir un complet portal interactiu en Internet, molt semblant al que tenen el partits socialistes europeus més avançats en aquest terreny, com ara el Labour Party britànic o l'SPD alemany. Aquest portal, segons el secretari d'organització del PSC, Joan Rangel, tindrà una doble vessant, d'una banda, serà un instrument de relació interna entre els militants i simpatitzants del partit, i, d'una altra, un fòrum de discussió amb la resta de la ciutadania. Gràcies a l'intranet, xarxa d'ús intern accessible amb una clau personal, la comunicació serà molt més ràpida, fluida i interactiva. Els membres del Consell Nacional, per exemple,

El portal tindrà una doble vessant: serà un instrument de relació interna i a la vegada un fòrum amb la resta de la ciutadania

rebran la documentació amb molta més antelació que fins ara. D'aquesta manera molts assumptes es podran estudiar i debatre de forma prèvia a la celebració de la sessió del Consell. Per a qualsevol ciutadà que vulgui accedir-hi, el nou portal oferirà un ampli ventall de serveis i informació estructurada en diversos àmbits de treball. En cada àmbit hi haurà un responsa-

ble que s'encarregarà de renovar les informacions, impulsar fòrums de debat i organitzar xats. Amb una presentació fàcil i atractiva, l'internauta podrà llegir notícies i documents, assabentar-se de les activitats que organitza el partit a qualsevol punt de Catalunya, enllaçar amb altres webs d'interès o participar en una enquesta on line o en un xat o tertúlia en temps real. Els dirigents del partit participaran periòdicament en diversos xats, on respondran en directe a les preguntes dels internautes sobre el tema que es tracti.

Els 60.000 militants i simpatitzants del PSC disposaran d'una adreça de correu electrònic personalitzada enquadrada en el domini del portal

Cada agrupació s'ocuparà també d'omplir de continguts el portal introduint les seves informacions, mentre que els 60.000 militants i simpatitzants del PSC disposaran d'una adreça de correu electrònic personalitzada i enquadrada en el domini del portal (www.psc.es). Aquest correu, que es podrà consultar des de qualsevol ordinador, permetrà, per exemple, la tramesa automàtica d'aquella informació que interressi particularment a cada militant o simpatitzant. El treball en xarxa i la utilització de les noves tecnologies s'obren, doncs, pas, com una nova forma de dur a terme la nostra acció política.

“El nostre novè Congrés significà la definició d'un projecte per guanyar Catalunya, per governar-la amb propostes i alternatives”

S'hacabat l'any i el segle, i hem començat un nou mil·leni. Ha estat aquest darrer any un període de temps molt intens pels socialistes, tant a Catalunya com a Espanya. Vam perdre unes eleccions generals en les quals el PP va aconseguir la majoria absoluta i vam guanyar a les acaballes de 1999 unes eleccions al Parlament on vam aconseguir la majoria dels vots, però la victòria no es va reflectir en una majoria d'escons. L'escenari polític, doncs, és ben clar. És un escenari dominat per la dreta, on el Partit Popular té una majoria estable que li permet no comptar amb la dreta nacionalista catalana per endegar els seus projectes, a la vegada que és fonamental per mantenir Convergència i Unió en el Govern de la Generalitat. La derrota electoral va deixar el socialisme en una situació crítica, sense direcció, sense alternatives creïbles per als ciutadans i amb una confusió i desmoralització generalitzada. Després del 12-M, calia que els socialistes tornéssim a posar en marxa un projecte il·lusonant, ens dotéssim d'una direcció sòlida i prenguéssim la iniciativa política. Els socialistes catalans vam ser els primers. El nostre novè congrés significà la definició d'un projecte per guanyar Catalunya, per governar-la amb propostes i alternatives. Va ser un congrés de renovació, de canvi, de reformes..., incorporant nous companys i companyes a la direcció però aprofitant el capital humà i polític de tots aquells que han fet possible el que ara és el PSC. Va significar el reforçament d'un partit modern, plural, obert i participatiu capaç d'explicar, estendre i enfortir el projecte progressista de canvi a tot arreu. Va ser l'inici del canvi tranquil que es va produir en el 35 Congrés del PSOE amb l'elecció de José Luís Rodríguez Zapatero com a Secretari General. Nou mesos després de les eleccions generals i poc més d'un any després de les eleccions al Parlament, la situació

política, econòmica i social comença a tenir elements que semblen anunciar canvis significatius a mig termini. Els canvis de tendència en l'opinió pública no són de generació espontània i les darreres enquestes confirmen l'existència de canvis en la percepció que tenen de la realitat els ciutadans.

D'una banda, a Espanya, després de cinc anys de govern conservador, els ciutadans estan descobrint el tarannà autoritari del govern del PP, són perceptibles símptomes de deteriorament econòmic i el canvi tranquil s'està consolidant quan només han transcorregut sis mesos del 35 Congrés Federal. El tarannà autoritari el trobem en forma d'amenaques a l'oposició, en intents de retallar competències de CCAA i ajuntaments, en l'absència d'explicacions en temes com el del submarí Tireless o les vaques boges, o en la invasió de competències que va patir el poder judicial després de l'indult al ex jutge prevaricador Gómez de Liaño.

D'altra banda, a Catalunya hem configurat entre tots un partit amb ganes, amb empena, amb il·lusió de ser el primer partit de Catalunya i de ser el partit dels ciutadans i ciutadanes. El PSC ha demostrat que està preparat per guanyar i per governar. Tenim projecte, una organització sòlida i un candidat. Davant nostre ens trobem un govern paralitzat, un govern ostatge del PP. Pujol està fent palès l'esgotament del projecte de CiU, la manca d'idees i la incertesa sobre el seu futur, que l'aboquen a una paràlisi en la seva acció de govern que esdevé força preocupant i on l'únic objectiu és mantenir-se al poder.

El darrer any, tots els problemes que el senyor Pujol es va comprometre a resoldre segueixen igual, des de l'educació i la sanitat fins el transport públic, passant per una inexistent política d'habitatge, d'atenció a la gent gran o d'ocupació, on el cas Pallerols és un exponent prou clar. Aquesta interinitat no la va solucionar el

2001: l'escenari del canvi

congrés de CDC. Van escollir un secretari general que és un candidat a prova. Pujol ha escollit un número dos, i ja sabem què passa amb els números dos de Convergència, ningú arriba en lloc. Però, el que és pitjor, el Congrés tampoc va definir el tarannà polític de CDC. A hores d'ara no sabem quina és la proposta política convergent. No sabem si anirà pels camins soberanistes o seguirà pels camins que li marca el PP.

Aquest deteriorament polític a Espanya i a Catalunya, comparteix protagonisme amb el canvi de tendència que s'està produint a l'economia. El govern d'Aznar està donant mostres de preocupants nivells de passivitat i incompetència per donar solucions i respostes als problemes de l'actual moment econòmic. Dos exemples il·lustren aquesta incapacitat. En primer lloc, els més d'1,3 bilions rebuts per les empreses elèctriques, que paguem tots els usuaris, i que no han servit ni per fer un sector amb competència ni per millorar el servei. De moment, no sembla que tinguin intenció de rectificar malgrat les pressions de la UE i, a sobre, diuen que baixaran el preu de la llum. Tot un engany, però es més fàcil dir que es rebaixa la tarifa, que reconèixer una errada anomenada 4,5% de més a tots els rebuts que paguem els ciutadans.

En segon lloc, el regal de les llicències de telefonia mòbil de tercera generació. Un regal que no només és un tracte de favor, sinó que és un exemple de la miopia del govern popular. El país ha perdut milers de milions en aquest afer que podien haver servit, com ha passat a Alemanya, per comprar els ordinadors i establir les connexions a Internet per a tots els estudiants. Els nens alemanys ho tindran, pagant una empresa fins fa poc pública com Telefónica, i els nens espanyols hauran de seguir esperant. Un greu error polític que afecta la formació de les properes generacions. El govern es nega a reconèixer aquesta nova situació i en

una barreja de reiteració i nerviosisme segueix dibuixant un escenari polític i econòmic que només es veu des de les finestres de la Moncloa, desqualificant tots aquells que no assumeixen íntegrament la visió aznarista d'Espanya, i criminalitzant mitjançant tot el seu aparell mediàtic el conjunt de l'oposició. Quan les coses no són com es vol que siguin, apareixen els nervis, i el govern, conscient del canvi de tendència a l'opinió pública, vol recuperar els suports que comença a perdre pels seus errors i incapacitats. En aquest context, és on hem de veure la polèmica sobre la successió d'Aznar. Hi ha perill de perdre les eleccions, i la dreta vol recuperar la seva candidatura perquè no està gens clar que un altre candidat pugui mantenir-se en el poder.

“Cal un canvi d'estratègia política, econòmica, social i cultural que CiU no està en condicions de fer i que el PP no té voluntat de fer-la”

En aquest escenari, els socialistes tenim l'obligació de demanar respostes. Ho hem de fer als parlaments, però també ho hem de fer consolidant un entramat de complicitat amb la societat civil. És a dir, hem de fer oposició i alternativa al Congrés dels Diputats, al Parlament, però també hem de fer oposició des de la societat per ser una alternativa sòlida de govern. Els socialistes hem de dur a terme una oposició que faci arribar el nostre missatge als ciutadans. Hem de fer una política que deixi ben clar per què puja l'IPC i per què pugen els impostos, per què el govern legalitza un frau social que perjudica pensionistes, treballadors per compta aliena i funcionaris al fixar una

inflació del 2% que es troba molt lluny de la realitat, per què pugen els impostos, per què no hi ha competència en el sector energètic, per què no millora la sanitat, perquè el Pla Hidrològic és un element d'enfrontament i no d'equilibri territorial, o per què l'ocupació que es crea és cada vegada més inestable.

Cal un canvi d'estratègia política, econòmica, social i cultural que CiU no està en condicions de fer i que el PP no té voluntat de fer-la. Per tant, el nostre repte és, aquest 2001, consolidar el canvi de tendència en l'opinió dels ciutadans. Cal consolidar-lo fent oposició i plantejant alternatives. Els socialistes estem disposats a fer-ho des del diàleg, elaborant propostes allunyades de la crispació i el conflicte. Ho hem fet impulsant el Pacte per les llibertats i contra el terrorisme, un acord que suposa un avenç en la normalització de l'escenari polític, al qual el PP no ha contribuït massa en els darrers temps.

Els nostres adversaris polítics fan palesa la seva feblesa i els seus nervis, però no podem caure en el conformisme. Hem de treballar per sumar en el nostre projecte molts ciutadans i ciutadanes que no ens van seguir en les darreres eleccions. I la primera revàlida que haurem de superar són les eleccions municipals. El nostre primer objectiu és augmentar el número de candidatures progressistes, per estar presents en més ajuntaments, per tenir més regidors i regidores, i per estar presents en més equips de govern. Si som capaços d'assolir millors resultats a les municipals, obrirem les portes per garantir un triomf socialista a la Generalitat i un triomf socialista a la Moncloa.

José Montilla
Primer Secretari
jmontilla@psc.es

Maragall guanya Pujol per deu punts segons el baròmetre del PSC

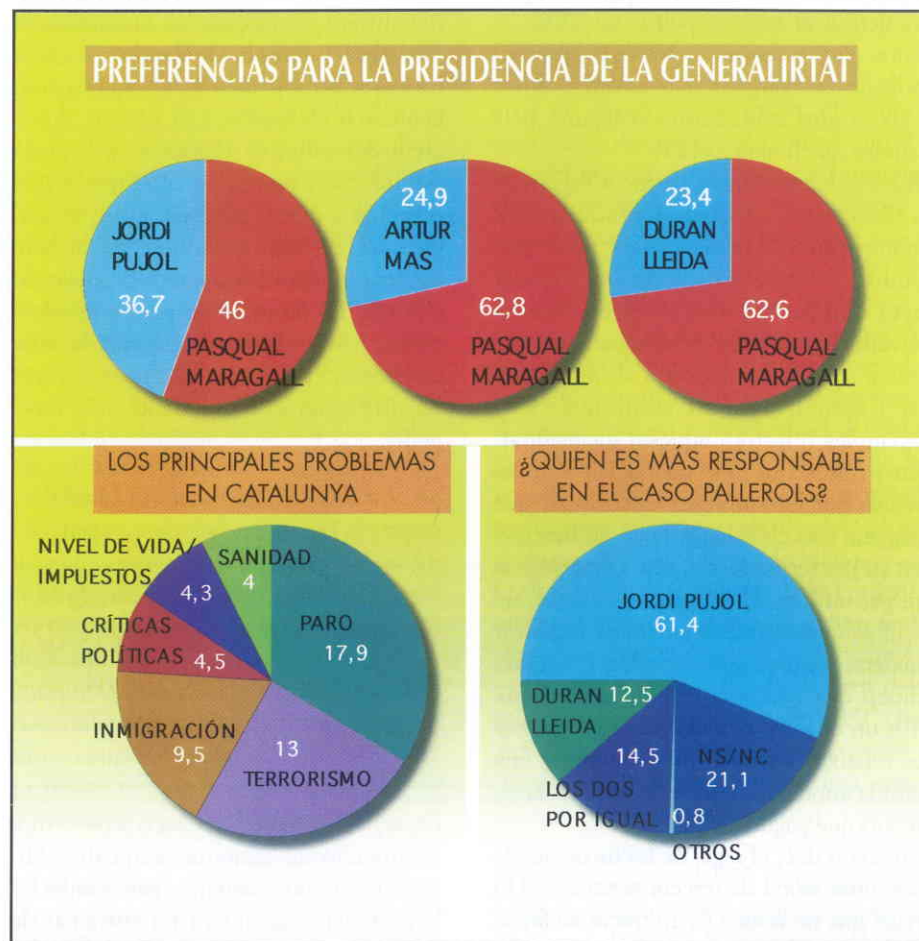
Pasqual Maragall és el polític català més ben valorat i es situa, quant a preferències electorals, per davant de Pujol i a una àmplia distància de Mas i Duran. El PSC, amb un 39'5-40'5 % es col.loca per damunt de CiU en estimació de vot. CiU per separat no arribaria al tant per cent assolit pels dos partits en coalició. Aquests són els principals trets del darrer baròmetre trimestral fet públic pel PSC.

► Pasqual Maragall

Pasqual Maragall és el polític català més ben valorat amb una nota d'un set, per damunt de Jordi Pujol. Maragall se situa per davant de Pujol i a una àmplia distància de Mas i Duran. Entre Pasqual Maragall i Jordi Pujol, el candidat socialista guanyaria per deu punts de diferència, 46 a 36'7%, i això tenint en compte que més d'un 60% dels catalans pensa que Pujol s'ha de retirar. Maragall treuria avui un 62'8% dels vots per un 24'9% d'Artur Mas si aquest fos finalment el candidat convergent, mentre que el líder socialista treuria un 62'6% per un 23'4% de Duran i Lleida. A més a més, un 34'8% de l'electorat de CiU preferiria Maragall en comptes d'Artur Mas. Aquest percentatge pujaria fins el 40'3% si el candidat de la coalició fos Duran i Lleida. És, d'altra banda, la primera vegada que un sondeig situa Mas davant de Duran i Lleida en les preferències de l'electorat català sobre el candidat de CiU.

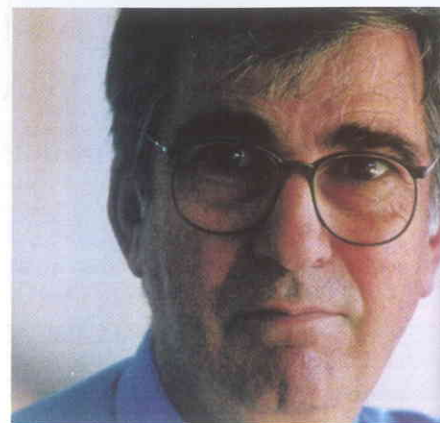
El PSC, amb un 39'5-40'5% es col.loca per davant de CiU en estimació de vot. La coalició nacionalista treuria entre el 37 i el 38% dels vots. CDC i UDC per separat no arribarien al tant per cent que assolixen en coalició, ja que el seu

percentage se situaria en el 18'5 % i el 7 % respectivament. Més de la meitat de catalans percep Pujol més responsable que Duran en el cas Pallerols i creu que Artur Mas està utilitzant aquest afer per desprestigiar Duran i Lleida, el seu gran rival en la cursa successòria. Pel que fa a la percepció que tenen els ciutadans sobre els principals problemes de Catalunya, un 17'9% creu que el problema més greu és l'atur, un 13% el terroris-

me, un 9'5% la immigració, un 4'5% les crítiques polítiques, un 4'3% el nivell de vida i els impostos i un 4% la sanitat. En política espanyola, José Luis Rodríguez Zapatero és, de lluny, el líder polític més ben valorat, l'electorat català recupera la confiança en els socialistes i hi ha un retrocés de CiU. L'enquesta va ser feta per l'empresa Vox Pública mitjançant 600 entrevistes telefòniques entre el dies 27 i 29 de novembre.

Los terroristas de ETA asesinaron a Ernest Lluch, pero no mataron sus ideas

Un golpe durísimo supuso para toda la familia socialista el asesinato de nuestro compañero Ernest Lluch a mano de los pistoleros de ETA. A pesar de que todas las vidas humanas valen lo mismo, es indudable que en su persona convergían una serie de circunstancias que hicieron de su muerte un símbolo de hasta qué punto puede llegar la barbarie. Persona polifacética, conocidísima en los más variados ámbitos, su asesinato suscitó la mayor de las repulsas, una unanimidad nada protocolaria a la hora de ensalzar su obra humana y la más grande respuesta ciudadana. Los terroristas, afortunadamente ya detenidos, mataron al hombre, pero sus ideas no pueden ni han de morir.

Resolució del Consell Nacional sobre l'assassinat d'Ernest Lluch i la pau al País Basc.

1. L'assassinat terrorista d'Ernest Lluch a mans dels enemics del País Basc ens obliga, un cop més, a condemnar enèrgicament la violència, els que la practiquen, els que l'emparen i els que la disculpen.
2. Volem retre homenatge a la figura d'Ernest Lluch, a la seva trajectòria cívica, política, acadèmica i cultural, al seu exemple democràtic, catalanista i socialista, al seu compromís amb Euskadi denunciant la violència i apostant pel diàleg com a única via de solució del problema basc.
3. La formidable resposta ciutadana en la manifestació del 23 de novembre mostra fins a quin punt per als catalans i les catalanes el problema basc no és un problema aliè.
4. La unitat dels demòcrates, reclamada fins al darrer moment per Ernest Lluch, ha esdevingut requisit previ i irrenunciable.

Un dolor inmenso, un sentimiento compartido

► Dol al carrer Nicaragua.

► Cinc minuts de silenci.

► Acte al carrer Nicaragua el dia després.

► Més d'un milió de persones va sortir al carrer.

► Capçalera de la manifestació.

► Es van recollir milers de signatures.

Qui no sigui capaç de posar per davant d'interessos de partit els interessos del país, no respon al que avui reclama unànimement la ciutadania.

5. El govern d'Espanya i el govern d'Euskadi tenen l'obligació política i moral de resoldre el problema del terrorisme pels camins del diàleg i a través de la màxima eficàcia policial.

6. Els i les socialistes ens comprometem a fer el que calgui per contribuir activament

a aquest procés, condemnant la violència, reclamant el diàleg i construint l'Espanya plural que es fonamenta precisament en el respecte als diferents pobles que la integren.

7. El PNB ha d'abandonar Lizarrta i el PP ha d'abandonar la idea que el seu principal adversari es el PNB. Sols així el conjunt dels demòcrates podem derrotar els violents i, per la via del diàleg, podem trobar una solució estable als problemes del País Basc.

Se constituye el nuevo Consell Nacional en la sala Ernest Lluch de la sede central

Ernest Lluch fue el gran protagonista ausente de la sesión constitutiva del Consell Nacional, que tuvo lugar el domingo 28 de noviembre. El presidente de este órgano, Lluís Maria de Puig, glosó su figura y su trayectoria política y humana. La sala de actos principal de la sede central, donde se reúne el propio Consell, llevará el nombre de Lluch.

► Un aspecto de la última reunión del Consell Nacional.

En su primera intervención como primer secretario ante el Consell Nacional, José Montilla se congratuló del buen resultado de los diferentes procesos poscongresuales llevados en las federaciones. Se ha conseguido, según relató, el objetivo de renovar los diferentes órganos de dirección bajo una óptica de paridad entre sexos y se ha avanzado en la extensión territorial de nuestro proyecto. Esto se refleja en el hecho de que un 60% de los componentes de las ejecutivas de federación lo son por primera vez, mientras que se ha pasado de un 30% a un 40% de presencia de mujeres en las mismas. Montilla se comprometió a que en la próxima sesión del Consell Nacional la Comisión Ejecutiva presentará el Plan de Implantación Territorial y el Plan de Implantación Sectorial, que servirán, dijo, para reforzar "la acción cultural, pedagógica y de interlocución social" de nuestro Partido. Estamos más cerca de conquistar nuestra gran meta en las próximas elecciones autonómicas: conseguir una "amplia victoria". Refiriéndose a la política catalana, el primer secretario del PSC reclamó "un cambio de estrategia política" en un gobierno Pujol absolutamente inoperante, enfangado en las

José Montilla destacó el buen resultado de los procesos poscongresuales llevados a cabo en las diferentes federaciones del Partido

arenas movedizas del caso Pallerols, cada vez más prisionero de Aznar y con la incógnita sucesoria más abierta que nunca después del fiasco del congreso de CDC, del que ha salido "un candidato -Artur Mas- en período de pruebas", según apuntó Montilla. "También en España estamos en una nueva etapa política" en la que el PSOE empieza a ser alternativa. Como dijo Montilla, "José Luis Rodríguez Zapatero supone el retorno de la ilusión" para una mayoría social y política de este país. Y esta afirmación no supone una impresión más o menos compartida, sino que es algo que ya se visualiza en las encuestas de opinión. El secretario de organización, Joan Rangel, presentó ante los consellers el Plan de Actuación de la

Comisión Ejecutiva para el mandato 2000-2003 y la iniciativa para crear una red de colaboración técnica compuesta por profesionales afines a nuestro partido y que servirá de apoyo a la acción política del PSC en todos los ámbitos. Rangel subrayó el concepto de innovación como uno de nuestros activos más importantes. Innovación que transmite la propia presentación del Plan, estructurado en base a una serie de programas, para cada uno de los cuales, a partir del análisis de la situación actual, se define la misión, los objetivos estratégicos, las acciones que hay que emprender para la consecución de estos objetivos y, por último, unos indicadores de evaluación que permitan verificar el cumplimiento o no de lo propuesto. El nuevo modelo por el que apuesta el Partido, según explicó el propio Rangel, es el de una organización que pretende trabajar en red y en la que "todo aquel que quiera tenga alguna tarea que desempeñar". Maragall inició su intervención recordando a Ernest Lluch y refiriéndose al problema terrorista con una cita del socialdemócrata norirlandés John Hume: "sin diálogo no hay paz, pero sin tregua no hay diálogo". A juicio del presidente del PSC, "libertad, tregua, diálogo y paz" es el orden de los factores que han de conducir a la salida del laberinto vasco. Maragall volvió a hacer una apelación pública para que desde todos los sectores y colectivos se prodiguen muestras de solidaridad con los demócratas vascos al tiempo que apuntó a la creación de un gabinete de concentración en Euskadi como la mejor opción de gobierno para una sociedad tan convulsa. En clave catalana, Maragall se lamentó de que haya tardado un año en cristalizar la situación política en el Parlament, y dejó la puerta abierta a que miembros de IC y ERC se incorporen como observadores a un gobierno en la sombra que ofrecerá "respuestas" alternativas a la inoperancia de CiU para solucionar los déficits del país.

El Pla d'actuació del mandat s'orienta a enfortir el projecte de canvi a Catalunya

► Joan Rangel.

El Pla d'actuació i la gestió de la Comissió Executiva en el període 2000-2003 estan orientats en el seu conjunt a enfortir el projecte del canvi a Catalunya i a convertir-lo en acció de govern des del Consell Executiu de la Generalitat. Cal, per això, consolidar el PSC com a primer partit de Catalunya i desenvolupar-lo com a veritable partit de ciutadans i ciutadanes. La política d'obertura i expansió és una de les prioritats, i els instruments per tal d'avançar en aquesta direcció seran el Pla d'Implantació Territorial i el Pla d'Implantació Sectorial, en els quals les dones, la gent jove, els emprenedors i la Catalunya interior rebran una atenció preferent. Així mateix s'impulsarà la professionalització i modernització de la gestió del Partit, i es fomentarà l'ús de les noves tecnologies de la informació i les comunicacions. La innovació i la modernitat seran un senyal inequívoc de la nostra cultura política, i es continuarà desenvolupant el programa de simpatitzants així com les primàries i els referèndums. La definició del PSC com a partit municipalista implica també col·locar en un lloc central de l'agenda de la Comissió Executiva la política local. Els continguts de la nostra proposta federal - com a definició d'un model competencial i financer estable, equilibrat i eficient - serà un altre objectiu a desenvolupar cercant la màxima unitat de les forces polítiques catalanes. Municipalisme, catalanisme, federalisme i internacionalisme continuaran sent les nostres senyes d'identitat.

Objectius d'un programa de canvi per governar Catalunya

- Fer de l'educació i el treball la principal prioritat del Govern.
- Convertir Catalunya en capdavantera en recerca científica i en el camp de les noves tecnologies.
- Posar en marxa una estratègia econòmica per a Catalunya que ens permeti guanyar oportunitats i poder de decisió econòmica.
- Equilibrar el territori, posant en marxa polítiques que assegurin la viabilitat de les comarques interiors. Impulsar la Catalunya de les regions.
- Establir una nova política de família a través de polítiques laborals innovadores i suport públic en forma de serveis, com ara guarderies o ajut domiciliari per a les persones grans.
- Treballar per un país socialment cohesionat que impedeixi que cap ciutadà ni ciutadana de Catalunya caurà en la marginació.
- Practicar una política més propera als ciutadans i ciutadanes a través de reformes democràtiques, com ara una nova llei electoral o aconseguir uns mitjans públics de comunicació al servei de tota la ciutadania.

Es posa en marxa una Xarxa de Col·laboració Tècnica

Des de la Secretaria d'Organització i Finances s'ha posat en marxa un nou mecanisme de participació en els projectes del Partit per als afiliats i afiliades, simpatitzants i altres persones interessades. Amb aquesta xarxa s'està obtenint l'ofertament d'espacialistes i professionals experts en diversos camps per col·laborar com a voluntariats en el treball de les diferents secretaries, comissions parlamentàries i Govern Alternatiu. Podeu saber-ne tots els detalls consultant la següent adreça a Internet: www.psc.es/xarxact.

► Comissió executiva.

El déficit cero, un fraude social del PP

► Maite Costa.

El Gobierno del Partido Popular ha defendido sus Presupuestos del ejercicio 2001 como los primeros en los que el déficit es cero, cuestión que debe ser relativizada, según se argumenta en este artículo y ha denunciado el grupo socialista en el Parlamento. Es evidente que el saneamiento de las cuentas públicas constituye una cuestión crucial en la que España está comprometida no ya sólo en razón a la ineludible exigencia de mejora en la gestión y eficiencia de la Administración del Estado, sino porque, a su vez, constituye un objetivo compartido por todos los países miembros de la Unión Europea, y en este sentido se ha manifestado el partido socialista. Sin embargo, es preciso tener en cuenta varios elementos que pueden cuestionar el alcance de dicho objetivo. Las previsiones de inflación no se han cumplido y el año 2000 se ha cerrado con un aumento de precios que según todas las estimaciones será superior al 4 por ciento frente al 2 por ciento inicialmente fijado. Es evidente que dicho desajuste altera, y de forma desigual, las partidas presupuestarias establecidas por el Ministerio de Hacienda, pudiendo ocurrir que el objetivo de equilibrio presupuestario no sea practicable. Por otro lado, tampoco debe olvidarse que desde una perspectiva contable el déficit cero descansa en el superávit obtenido en la Seguridad Social, y, en consecuencia, de las cotizaciones sociales, lo que de ningún modo supone una mejora en la eficiencia de las cuentas del Estado. Los presupuestos Generales del Estado para el año 2001 alcanzan la cifra de 39.359.226 millones de pesetas, de los

que 34.471.776 corresponden al presupuesto consolidado de gastos en operaciones no financieras, correspondiendo los 4.887.450 millones de pesetas restantes a operaciones financieras. Los ingresos no financieros provienen en un 62,9 por ciento de impuestos directos y cotizaciones de la Seguridad Social, el 26,4 por ciento de impuestos indirectos, el 2,3 por ciento de tasas y otros ingresos, el 4,1 por ciento de transferencias corrientes, el 3,0 por ciento de ingresos patrimoniales y el 1,3 por ciento de operaciones de capital.

“El mantener las tarifas del IRPF, debido al aumento de la inflación, supone un incremento de la presión fiscal de los contribuyentes”

El presupuesto no financiero supone el 32,8 por ciento del PIB previsto para el año 2001, registrándose un aumento respecto al ejercicio anterior del orden de un 5,4 por ciento en el volumen total de gastos presupuestados, porcentaje, que en el caso de que se cumplan las previsiones, resultará inferior en 0,5 puntos al incremento nominal de la economía. Según su distribución por capítulos de gasto el 92,8 por ciento corresponde a operaciones corrientes y el 7,2 a operaciones de capital. Por grandes subsectores el Estado gasta el 42,9 por ciento, la Seguridad Social el 43,6 y los Organismos Autónomos el 13,6 por ciento, distribución prácticamente idéntica a la de los presupuestos

del año 2000. Si se procede a comparar la participación de las distintas políticas en el gasto total del ejercicio que nos ocupa en relación al anterior no se anotan variaciones sustanciales, más allá de las correspondientes adaptaciones derivadas de la nueva organización de la Administración y cambios en las competencias entre Ministerios. En este sentido cabe afirmar que es un presupuesto continuista y que responde a la misma filosofía económica de los presupuestos precedentes del Gobierno del Partido Popular. Igualmente, cabe apuntar la falta de credibilidad de los objetivos que pretende alcanzar la política económica del Gobierno. Así, en los actuales presupuestos se registran disminuciones en Educación, Industria y Energía y en Comercio, Turismo y PYMES, sectores clave en el desarrollo económico español y que requerirían un esfuerzo mayor de acuerdo con las conclusiones de la Cumbre de Lisboa y con las Orientaciones Generales de la Política Económica para los Estados Miembros de la Unión Europea. En el mismo sentido, la reducida partida presupuestada para investigación no parece coherente con las declaraciones gubernamentales y los propios cambios ministeriales realizados para fomentar el desarrollo tecnológico y científico.

Desde la perspectiva de los ingresos el Gobierno mantiene las tarifas de IRPF, que debido al aumento de la inflación suponen, en términos reales, un incremento de la presión fiscal de los contribuyentes. Dado que son los asalariados los principales aportadores de ingresos a la Hacienda Pública, el objetivo de déficit cero se alcanzará a costa de este colec-

tivo, sin que se beneficie de ninguna mejora social. Problema que se agrava con el uso del excedente de cotizaciones que debiera integrarse en su totalidad en el Fondo de reserva de Pensiones, destino coherente con los acuerdos del Pacto de Toledo. En el mismo sentido, los recursos en educación, como ya se ha señalado, resultan insuficientes para asegurar el cumplimiento de los objetivos aprobados en la Cumbre de Lisboa. Aspecto éste que también afecta al área de ciencia y tecnología, ya que si de la cantidad presupuestada se detraen las partidas previstas para las empresas del sector de la defensa, los recursos para investigación, desarrollo tecnológico e innovación son inferiores a los del ejercicio del año 2000.

Por último, el articulado de la Ley de Presupuestos y la Ley de Acompañamiento sobre Medidas Fiscales, Administrativas y de Orden Social complementa a las consignaciones presupuestarias señaladas, introduciendo cambios, bien a través del propio proyecto de ley o de enmiendas aprobadas en las cámaras, que, en algunos casos, afectan a temas organizativos de la Administración Pública que no conciernen estrictamente al Presupuesto. En la citada Ley de Acompañamiento se han incorporado, por medio de diversas enmiendas, temas tales como la creación de la Sociedad Estatal Correos y Telégrafos -hasta ahora Dirección General- que hubieran requerido un debate parlamentario independiente, dada la naturaleza del tema.

“Los recursos previstos en educación resultan insuficientes para asegurar el cumplimiento de los objetivos aprobados en la Cumbre de Lisboa”

Maite Costa

Diputada en el Congreso

El Govern alternatiu presenta uns pressupostos amb més inversió i menys despesa corrent

El pressupost alternatiu passa, ho ha de fer necessàriament, per la reforma de l'administració catalana. Els diferents governs de Jordi Pujol han construït un model d'administració que ha pres com a model l'administració central, amb tots els defectes que això comporta. És un model obsolet que s'ha de transformar i l'actual govern està donant mostres de la seva incapacitat per fer-ho.

► Pasqual Maragall.

El Pressupost Alternatiu no incrementa la pressió fiscal i manté el creixement dels ingressos a l'entorn del PIB nominal. Malgrat això, és necessari introduir una profunda reflexió sobre el sistema fiscal. Cal trobar noves fórmules en les quals els ciutadans percebin una relació més directa entre allò que paguen i les accions que l'administració porta a terme amb aquests recursos.

En lloc de dèficit zero i manipulacions comptables, la nostra proposta no incrementa el deute de la Generalitat. Els recursos de l'endeutament s'han de guardar pels moments en què els ingressos s'aprimen en una conjuntura menys favorable. Aleshores serà necessari injectar més recursos públics per recolzar l'activitat i, llavors sí, acudir a l'endeutament. S'ha de controlar el creixement de les despeses corrents. No

En lloc de dèficit zero i manipulacions comptables, la nostra proposta no incrementa el deute de la Generalitat

poden pujar més que la inflació prevista. S'ha de millorar la gestió dels recursos existents. La Generalitat gasta molt en funcionament i poc en inversions. El conjunt de les anomenades despeses corrents no han de créixer més que l'increment de preus. Les millores en l'eficiència haurien de servir per generar nous serveis i millorar l'atenció al ciutadà. I s'han de solucionar els greus problemes financers de la sanitat i la CCRTV.

S'ha de controlar el creixement de les despeses corrents. No poden pujar, com ara passa, més que la inflació prevista

La sanitat pública catalana té un deute latent que creix constantment i que ja s'apropa als 350.000 milions. A finals de 1999 els deutes amb entitats financeres eren d'uns 200.000 milions i les factures no comptabilitzades pujaven a l'entorn dels 150.000. Fa quatre anys, a l'any 1996, estàvem a poc més de 160.000 en la seva totalitat. La CCRTV té un deute consolidat de 100.000 milions de pessetes. Aquests dos forats negres, més enllà del deute en general, requereixen una intervenció urgent.

S'han d'incrementar les inversions. Amb les línies polítiques que s'han desenvolupat s'arribaria a disposar d'un volum suficient de recursos per afrontar el repte de la modernització del país, sense que els serveis que presta la Generalitat se'n ressentixin. Amb aquest programa és possible doblar el volum d'inversions anuals al quart any i assolir pel conjunt dels quatre anys un programa d'inversions de 1.8 bilions de pessetes.

El pressupost aprovat per CiU i PP només mostra signes d'impotència i incapacitat. Impotència davant d'un model de finançament, on el gran beneficiat ha estat l'administració central. Incapacitat de generar els recursos

S'estan programant inversions que haurà de pagar el proper govern de la Generalitat, el govern encapçalat per Pasqual Maragall

necessaris per portar a terme les inversions que el país requereix. Impotència davant d'un IPC que està per damunt de l'espanyol i que gairebé dobla l'europeu (els components més inflacionaris són de responsabilitat de la Generalitat: habitatge, cultura, sanitat,...). Disminució de la taxa de creixement i augment del percentatge d'inflació, que col·loca Catalunya al mig d'un cercle viciós que es pot autoalimentar, si no hi ha una reacció adient. Incapacitat, en fi, per formular una alternativa que pensi més en el futur del país que en els problemes endogàmics de la coalició que dona suport al govern.

Amb el model de finançament pactat entre CiU i el PP, l'administració central n'ha sortit guanyant. El pes econòmic dels recursos de la Generalitat en relació als de l'estat

La sanitat pública catalana té un deute latent que creix constantment i que ja s'apropa als 350.000 milions

han disminuït. El govern, conscient de la seva debilitat, va plantejar uns pressupostos en els que en lloc de cercar les solucions a les diferents dificultats del país, intenta amagar-les. Presenta com a virtuts el que en realitat són els símptomes d'una malaltia que s'està tornant crònica.

El volum d'inversions és baix en termes absoluts. Les inversions en altres comunitats amb un volum d'habitants semblant al nostre, Andalusia i Madrid, són un 50 % més elevades que les nostres. Les penúries a que està sotmesa l'hisenda de la Generalitat no es poden explicar sense considerar, a més del mal sistema

► Joaquim Nadal.

Amb el model de finançament pactat entre CiU i el PP, l'administració central n'ha sortit guanyant

de finançament pactat per Pujol i Aznar, les deficiències en la gestió i el control de les despeses de funcionament per part dels diferents governs de Jordi Pujol. Dir que els costos de funcionament del govern de la Generalitat són més alts que els de la resta de Comunitats Autònomes amb un nivell de competències semblants no és dir res de nou.

Dissortadament aquesta constatació s'ha convertit en una referència constant de l'anàlisi de l'economia del govern de Catalunya. La distància entre Catalunya i la resta de les Comunitats Autònomes s'està eixamplant. Podem establir tres períodes: del 1995 al 1997 hi ha control de l'increment i acostament a la mitjana, del 1997 al 99 hi ha certa estabilitat a l'entorn del 103%, i finalment, des del 1999 s'incrementa la despesa fins arribar al 106% del pressupost que ha aprovat el govern. De nou, doncs, un suspens pressupostari per Jordi Pujol.

Parlament

■ El PSC presenta dues proposicions no de llei per recuperar la memòria històrica de la lluita antifranquista

La primera d'elles demana que el Parlament reti homenatge a totes aquelles persones i col·lectius que en defensa de les llibertats polítiques i de pensament varen ésser perseguides i represaliades. I, en aquest sentit, que expressi la seva consideració envers aquelles obediències maçòniques que al llarg de la història recent del nostre país han estat agreujades injustament. L'altra proposició no de llei demana que el Parlament insti el Consell Executiu a sol·licitar al Govern de l'Estat Espanyol que reconegui la memòria dels lluitadors antifeixistes que després del triomf del cop militar del 1936 varen continuar la resistència armada contra la dictadura, i que s'arbitrin les mesures necessàries per al seu reconeixement social. També es demana que els expedients d'aquests ciutadans i ciutadanes siguin dipositats en els arxius històrics corresponents, donant així compliment a la normativa legal vigent del arxius de l'estat, i suprimir d'ara en endavant tota referència que es dona als guerrillers de bandolers, malfactors o terroristes. Per últim, es demana així mateix que a conseqüència de l'exposat anteriorment es reconegui, a tots els efectes, el període militar de la seva lluita contra el feixisme específicament en els seus drets socials i de pensions inclouent-hi les pensions de viduïtat corresponents.

■ Proposició no de llei per acabar amb el buit legal de les televisions locals

La proposició demana que el Parlament insti el Consell Executiu a impulsar davant el Govern de l'Estat les accions necessàries per tal d'impulsar els aspectes previstos en la Llei de Televisió Local i molt especialment l'elaboració d'un Pla Director de Freqüències.

La mayoría de comisiones sectoriales han celebrado sus conferencias nacionales

Los socialistas queremos hacer de la apertura a la sociedad, la modernidad y la innovación una señal definitoria de nuestra cultura política. Y es en esta dirección donde se desarrolla el trabajo de las Comisiones Sectoriales del PSC. Unos espacios abiertos que permiten reflexionar colectivamente, agrupar esfuerzos y elaborar propuestas políticas y líneas de actuación para cada uno de los sectores sociales que queremos representar.

Las Comisiones Sectoriales del PSC integran a los afiliados y simpatizantes que quieren organizarse en base a un ámbito especializado de actuación

A lo largo de los meses de octubre, noviembre y diciembre han tenido lugar la mayoría de conferencias nacionales sectoriales, en las cuales se han escogido a los delegados nacionales y a los representantes en el Consell Nacional de cada ámbito sectorial, y se han aprobado los documentos que marcarán la pauta de trabajo en este período entre congresos.

Al cierre de esta edición sólo estaban pendientes de constitución las sectoriales de Justicia y Derecho, Acción Rural, y Consumo y Comercio. Las Comisiones Sectoriales del PSC integran a los afiliados y afiliadas de las agrupaciones que quieren organizarse en base a un ámbito especializado de actuación, y están abiertas a los y las simpatizantes que lo deseen. Las componen hombres y mujeres profesionales, técnicos, miembros de asociaciones, electos y todos aquellos compañeros y compañeras interesados en desarrollar un trabajo sectorial concreto. Sus funciones son, entre otras, colaborar en el diseño de las alternativas políticas del PSC en su sector, organizar la presencia externa del

► Consell de les Dones.

► Inmigración y Cooperación.

► Medios de comunicació.

► Colectivo Crisol.

► Movimiento Ciudadano.

► Libertad Sexual.

Nuevos delegados nacionales

Salut: Antoni Sans
 Política Europea: Xavier Sánchez
 Gent Gran: Cristóbal González
 Benestar Social: José Vicente Muñoz
 Economía Social: Josep Estalella
 Deportes: Josep Baliu
 Medio Ambiente: Antoni Montseny
 Ensenyament: Francesc Colomer
 Cultura: Xavier Menéndez
 Universitat i Recerca: Xavier Testar
 Seguretat Ciutadana: Jesús Solores
 Inmigración y Cooperación: Consol Prados
 Medios de Comunicació: Antoni Poveda
 Colectivo Crisol: Francisco Hidalgo
 Libertad Sexual: Ricardo Castro
 Movimiento Ciudadano: Joan Gómez.

Las quince federaciones del PSC renuevan a fondo sus órganos de dirección

El proceso de elección de los diferentes órganos de dirección de las federaciones ha supuesto un refuerzo de los planteamientos surgidos del reciente congreso: renovación de las personas y mayor presencia femenina. Casi un 60% de los miembros de las recién elegidas ejecutivas son nuevos mientras que el porcentaje de mujeres ha pasado en cuatro años del 30 al 40%.

Con la elección de la comisión ejecutiva de las comarques de Lleida, que encabeza como primer secretario el alcalde de Alt Àneu y diputado en el Parlament Joaquim Llena, ha finalizado el proceso de congresos y asambleas de las quince federaciones del PSC, que se ha saldado con una renovación del 57,7% de los miembros que integran sus ejecutivas y con un porcentaje de presencia de mujeres que ha pasado del 30% del año 1996 al 40% actual. En este sentido, la federación del Baix Llobregat es la que ha incorporado más mujeres, un 64% de sus miembros es de este sexo, seguida de la del Maresme con un 50%.

La media de edad del total de miembros de las comisiones ejecutivas de federación se mantiene en los 42 años

Por su parte, la federación de l'Anoia, ha sido la que más ha cambiado de caras, al elegir un 85% de nuevos componentes en la actual ejecutiva, le sigue la de las comarques gironines con un 75%, la de las comarques de Lleida con un 71,4% de nuevos miembros. La media de edad del total de miembros de las comisiones ejecutivas de federación se mantiene en los 42 años. En lo que hace referencia a este aspecto, la edad media de las mujeres ha pasado de 39 a 38 años, mientras que la de los hombres ha aumentado de 43 a 44 años.

► José Montilla en el Consell de Federació del Vallès Oriental.

Los alcaldes metropolitanos piden mayor dotación policial

► C. Corbacho

Los alcaldes socialistas del área metropolitana de Barcelona piden que aumente la dotación policial en sus municipios. Por este motivo han diseñado una estrategia para evitar que el lento despliegue de los Mossos d'Esquadra, combinado con la reducción que ya han empezado a sufrir las plantillas de la Policía Nacional en sus ciudades, derive a medio plazo en una situación insostenible. Los alcaldes que presentaron el proyecto son los de Barcelona, Joan Clos; L'Hospitalet de Llobregat, Celestino Corbacho; Badalona, Maite Arqué; Santa Coloma de Gramenet, Manuela de Madre; y Gavà, Dídac Pestaña. Los alcaldes impulsores del proyecto han acordado crear un consejo de seguridad metropolitana, que será el órgano precursor de una futura Autoridad Metropolitana de Seguridad, con representación local, autonómica y estatal y presidencia local.

Els ajuntaments exigeixen més diners per a guarderies

► Els ajuntaments exigeixen més diners per a guarderies.

Els ajuntaments catalans exigeixen al Govern de la Generalitat més diners per a guarderies. Aquesta va ser una de les principals conclusions d'una jornada sobre educació infantil, organitzada per la Federació de Municipis de Catalunya (FMC), i que va reunir un centenar llarg d'alcaldes i regidors de tot Catalunya. Els representants municipals van denunciar com a inadmissible la inversió de responsabili-

tats com ha pretès fer el Departament d'Ensenyament, i van acceptar que a mig termini, la competència sobre educació infantil haurà de ser assumida pels ajuntaments, amb la col·laboració de la Generalitat. Les jornades van posar de relleu, d'altra banda, que l'actuació pública en aquest àmbit ha de garantir l'accés als serveis d'educació infantil de les zones i municipis més desfavorits, tant territorialment com socialment.

Carles Ferré anuncia que deixarà l'alcaldia de Ripollet

► Josep Vilaró, José Montilla, Carles Ferré i Juan Parralejo.

Envoltat per la família socialista local i comarcal, i acompanyat pel primer secretari del PSC, José Montilla, Carles Ferré feia pública el passat 1 de desembre, la seva renúncia a l'alcaldia de Ripollet. En poques setmanes, Ferré posarà punt i final a 21 anys de govern municipal o, com ell mateix ha dit, a 21 anys d'una gran aventura. Amb aquest anunci es completa un procés iniciat des de fa temps per l'agrupació de Ripollet, per tal de facilitar la renovació en la política local. L'encara alcalde de Ripollet es va comprometre a seguir treballant per la ciutat, i va expressar que s'anava tranquil i satisfet perquè deixava un equip de regidors i regidores compromès amb les propostes electorals, fort, jove i amb empena, encapçalat per Juan Parralejo, que serà capaç de continuar millorant Ripollet i la qualitat de vida dels seus habitants.

El PSC demana que RENFE se sumi a la integració tarifària i congeli els preus el 2001

El PSC ha denunciat que el Ministeri de Foment vol ofegar l'àrea metropolitana de Barcelona al permetre que RENFE obstaculitzi la integració tarifària aprovada per l'AMT al quedar-se al marge en alguns municipis com Gavà, Castelldefels, Viladecans o Sant Feliu. El PSC també vol posar de manifest que aquest afer s'ha produït amb la complicitat del govern català que no ha fet res per paliar aquesta situació i ha deixat escapar una oportunitat per millorar la qualitat de la xarxa de transport públic catalana. Pels socialistes el tema encara és més greu quan es comprova que Barcelona és la zona on les tarifes de rodalies són les més cares en relació amb les principals ciutats de l'Estat Espanyol.

Si es compara el nivell de preus dels diferents títols de la corona 1 amb la resta dels serveis de Rodalies a nivell de tot l'Estat es pot observar que només excepte en un cas, el preu del Bonotren a les Rodalies d'Astúries, el nivell de preus

► RENFE discrimina Barcelona i la seva àrea metropolitana.

dels títols de transport de Rodalies Renfe Barcelona són els més alts de tota Espanya. Davant aquestes dades, el diputat socialista Joan Ferran considera insostenible que "el govern de la Generalitat no tingui una política que afavoreixi una xarxa de transport públic de qualitat per a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya i més quan tenim les tarifes més cares de tot l'Estat". Per Joan Ferran "aquesta actitud és una mostra més del

desgovern / no govern del senyor Pujol que no ha fet absolutament res perquè RENFE se sumi a la tarifa integrada de l'Àrea Metropolitana". "Suposo -continua Ferran- que el conseller Mas que està satisfet per l'increment 'moderat' -segons ell- de les tarifes de les autopistes troba normal, dintre d'aquest context, que l'Àrea Metropolitana de Barcelona tingui les tarifes més cares dels trens de rodalies de les principals ciutats espanyoles."

El barri de la Mina s'assegura la seva rehabilitació

El barri de la Mina de Sant Adrià de Besòs podrà tirar endavant la seva rehabilitació a l'assegurar-se els 12.000 milions necessaris per desenvolupar el pla, provinents dels fons europeus, i de diverses administracions públiques, com els ajuntaments de Sant Adrià i Barcelona, la Diputació, i la Generalitat. El projecte de reforma del barri inclou mesures de millora del transport; de suport a l'educació, a la formació laboral i a la integració dels col·lectius més desfavorits; de foment de noves empreses; i un programa de selecció de recollida d'escombraries.

Sant Joan Despí obliga a incloure dues places d'aparcament per pis

L'ajuntament de Sant Joan Despí, presidit per l'alcalde socialista Eduard Alonso, és el primer municipi d'Espanya que obliga les constructores a incloure dues places d'aparcament subterrani per habitatge als edificis nous que es construeixin a la població. Les places hauran d'estar registrades en el preu final del pis en el moment en què es posi a la venda.

L'ajuntament de Sant Joan Despí també va ser pioner a l'hora d'aplicar una ordenança a tots els edificis de nova construcció, i les noves dependències municipals, que obliga a incorporar-hi energia solar, per impulsar energies alternatives per a la protecció del medi ambient. L'energia alternativa que s'hi aplica és la tèrmica per a l'escalfament de l'aigua, i fins ara ja han estat cinc els edificis construïts de nova planta al municipi que incorporen aquest sistema.

Tren d'Alta Velocitat: Clos i els alcaldes metropolitans fan front comú davant el Govern del PP

Les grans infraestructures –el Tren d'Alta Velocitat, la xarxa ferroviària de rodalies, l'aeroport- constitueixen un dels eixos estratègics en la política de l'Ajuntament de Barcelona i la resta d'ajuntaments metropolitans governats majoritàriament per alcaldes del Partit dels Socialistes de Catalunya.

Les infraestructures són també el principal camp de batalla davant una política del Govern central presidit per José María Aznar i del seu Ministeri de Foment, que ja han donat en diverses ocasions mostres evidents de respondre a uns interessos que no són precisament els dels ciutadans de Barcelona i de la Regió Metropolitana. A començaments de la passada tardor, el Ministeri de Foment va posar a informació pública un projecte de traçat per al pas del Tren d'Alta Velocitat per la ciutat de Barcelona i el seu entorn metropolità que no respon a les necessitats del nostre territori, ni urbanísticament ni des del punt de vista de la contribució al desenvolupament econòmic als quals se suposa que ha de respondre una gran infraestructura com aquesta. La proposta del Govern deixa seriosos dubtes sobre el compromís de calendari adquirit en el seu dia per Aznar: que el TAV estaria a Barcelona i a la frontera amb França l'any 2004.

En una cimera d'alcaldes, els màxims responsables del poder local van fer palès el desacord amb la proposta de Foment

El traçat de Foment deixa l'aeroport en un ramal secundari que, a més a més, segons diu el propi document governamental, no es podrà construir fins que la tercera pista no sigui una realitat. Tenint en compte que el projecte de tercera pista està encara en fase de redacció i no es coneixen els possibles terminis de la seva execució, és evident que la combinació TAV-Aeroport queda més que incerta en les previsions del ministre de

► Cimera d'alcaldes al Palauet Albéniz.

Foment, Álvarez Cascos. El Govern planteja també l'ampliació de l'actual estació de Sants i en canvi proposa una estació molt més modesta a La Sagrera. La unió entre les dues estacions es faria mitjançant un nou túnel sota el carrer Mallorca que no seria utilitzat pels trens d'alta velocitat sinó pels trens de rodalies, que ara passen sota el carrer Aragó. Aragó passaria a acollir el TAV, la qual cosa comportaria la desaparició d'algunes estacions de rodalies actualment existents.

El projecte de Foment oblidava completament una necessitat tant òbvia com justa: el soterrament de les vies que actualment trenquen l'entorn urbà de l'Hospitalet de Llobregat i part del barri de Sants i no té en compte els informes realitzats pels ajuntaments i el Consell Comarcal del Baix Llobregat sobre el ramal ferroviari del Llobregat. Per totes aquestes raons, l'alcalde de Barcelona, Joan Clos, els alcaldes de les ciutats metropolitanas afectades directament per la proposta de Foment: Celestino Corbacho (L'Hospitalet),

José Montilla (Cornellà), Lluís Tejedor (El Prat), Montse Gibert (Sant Boi) i Eduard Alonso (Sant Joan Despí); a més d'altres alcaldes de la Regió Metropolitana han decidit fer front comú.

El 27 de novembre passat, en una cimera d'alcaldes celebrada al Palauet Albéniz de Barcelona, els màxims responsables del poder local a la Regió Metropolitana, representant la majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, van fer palès el desacord amb una proposta que, a més de no adequar-se als interessos locals no és ni tan sols la millor de les opcions des del punt de vista dels costos. En aquesta trobada, els sis alcaldes directament afectats van subscriure el document alternatiu conjunt presentat al Ministeri de Foment en el qual s'estableixen com a elements irrenunciables: una estació del TAV a l'aeroport; una estació central del TAV a La Sagrera, la no modificació de l'actual traçat de rodalies, i la integració del TAV de forma harmònica en el territori i en les nostres ciutats.

Dídac Boza

Manifestación en demanda de más recursos para la escuela pública

► Cabecera de la manifestación.

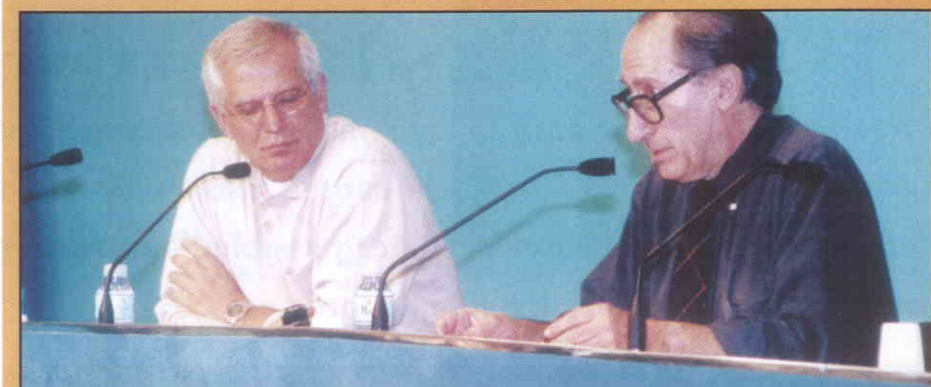
La comunidad educativa catalana protestó, con una manifestación celebrada en Barcelona el pasado domingo 19 de noviembre, por la falta de sensibilidad de la Generalitat hacia la enseñanza pública y el trato preferente que dispensa a los centros privados. La concentración -convocada por los sindicatos UGT, CCOO, CGT y USTEC- recorrió el trayecto que hay entre la plaza Urquinaona y la plaza de Sant Jaume y contó con la presencia de varios miles de personas, mayoritariamente profesoras y padres y madres de alumnos. Muchos dirigentes del PSC acudieron a la convocatoria -entre ellos José Montilla, Carme Chacón, Joan Ferran o Assumpta Baig-, que tenía como principal reivindicación exigir a la administración catalana que gaste en educación al menos el 6% del PIB.

Endavant ya se puede consultar a través de Internet

Desde hace unas semanas Endavant también puede leerse a través de Internet. Accediendo al nuevo portal del PSC (www.psc.es) y seleccionando el icono correspondiente se puede consultar la misma edición que en papel pero en formato PDF. Para poder abrir los documentos en dicho formato es necesario disponer del programa Acrobat.

Se celebran varias conferencias en la sede central

► Josep Borrell y Vicenç Navarro.

Dentro del programa de Aula Prospectiva, la sede central del PSC acogió el lunes 27 de noviembre una conferencia sobre "Globalización económica, poder político y Estado del Bienestar". En ella el catedrático Vicenç Navarro, presentado por Josep Borrell, mostró a los asistentes la necesidad de abordar el fenómeno de

la globalización desde una perspectiva progresista. Por otra parte, la concejala de Educación de Barcelona, Marina Subirats nos habló el sábado 2 de diciembre sobre "Cambios sociales y retos educativos" y el diputado en el Parlament Àlex Masllorens disertó el lunes 11 de diciembre sobre "El proyecto de Ley de Cooperación al Desarrollo".

Campaña de recogida de material para el Sáhara

► Juan Manuel Jaime y el presidente saharauí.

La Joventut Socialista de Catalunya, en colaboración con algunas agrupaciones locales del PSC, ha realizado recientemente una campaña de recogida de material higiénico y escolar para los campamentos de refugiados saharauis en Argelia. La campaña se cerró con un gran acto final que tuvo lugar el sábado 2 de diciembre en un

polideportivo de Sant Joan Despí y al cual asistió el primer secretario del PSC, José Montilla. El material fue entregado personalmente al presidente de la República Árabe Saharaui Democrática, Mohamed Abdebziz, por una delegación de la JSC encabezada por su primer secretario, el diputado en el Parlament Juan Manuel Jaime.

Europa reorganitza les seves estructures en el Consell Europeu de Niça

El semestre de la presidència francesa de la Unió Europea arribà a la seva fi el desembre del 2000 amb la celebració d'un Consell Europeu clau per al futur del nostre continent: a Niça, els caps d'Estat i de Govern dels països de la Unió havien de posar les bases per a fer possible l'ampliació cap a l'Est i la Mediterrània, amb un horitzó de 27 Estats membres.

► El Parlament Europeu augmentarà en escons.

Això passava per una àmplia reestructuració de l'entramat institucional de la Unió: calia redistribuir els vots de cada país en el Consell i els escons al Parlament Europeu, per tal de donar cabuda a nous membres. Per altra banda, per fer efectiva la labor de la Comissió en aquest escenari futur, s'imposava la limitació del nombre de Comissaris. L'extensió de la votació per majoria qualificada en el si del Consell i la possibilitat que uns països avançin més que d'altres en algunes àrees d'integració -les anomenades cooperacions reforçades- es contemplaven com a instruments per agilitar la presa de decisions en un club cada vegada més nombrós.

Els mitjans destacaren àmpliament que cada un dels Estats acudia a Niça mirant de vetllar pel seu propi interès, especialment en la reorganització institucional. Per a França, aprovar amb èxit el nou tractat de Niça havia de ser el major indicador de l'èxit dels sis mesos de presidència. Defensava la cooperació reforçada com un instrument per a marcar el ritme de la integració europea i es

Tot i que s'assoliren els compromisos necessaris per a l'ampliació, alguns temes quedaren oberts o es tancaren en fals

proposava protegir els seus interessos en la redistribució dels vots del Consell, davant l'arribada de nous petits Estats i de les demandes alemanyes per a una major influència. Davant la predilecció britànica pel lliure mercat, apostava per reforçar l'agenda social. Gran Bretanya, al seu torn, es mostrava a favor d'un procés d'ampliació ràpid, com a antídoto contra un excés de polítiques d'integració. Volia mantenir temes com fiscalitat, seguretat social, defensa, canvis en els tractats i control de fronteres fora de la votació per majoria qualificada. A canvi de renunciar a un dels seus dos comissaris, reclamava un major nombre de vots en el Consell. Els altres dos països grans, Alemanya i Itàlia, també posaren les

seves pròpies exigències sobre la taula. Tant l'un com l'altre estaven a favor de les cooperacions reforçades, de parlar d'una eventual constitució europea, de fer vinculant el text de la Carta de Drets Fonamentals i de reduir significativament el dret de veto. Alemanya, a més, subratllava la prioritat de l'ampliació sobre qualsevol altra qüestió en agenda. Exigia que, en el repartiment de vots del Consell, es trenqués la seva paritat amb els altres grans, ja que en nombre d'habitants supera amb escreix el segon país més poblat.

Espanya feia evident la seva preocupació pel futur dels fons de cohesió davant la perspectiva de l'ampliació a l'Est. Posava l'accent en figurar entre els grans en la reponderació de vots del Consell.

Així doncs, la cita presentava una especial complexitat: tot i que la clausura estava prevista pel dia 9, les discussions es perllongaren fins a la matinada del dia 11. La cimera de Niça es convertí en la més llarga de la història de la Unió Europea. El dijous 7 l'obertura fou seguida per la signatura de la Carta de Drets Fonamentals de la UE i els primers tempteigs sobre la reforma de les institucions. Tot i això, les mesures que s'aprovarien l'endemà no feien referència a aquest tema clau, sinó a l'agenda social i als àmbits de defensa, esports i autoritat alimentària. El President de la República francesa Jacques Chirac i el primer ministre Jospin iniciaren aleshores les rondes de consultes per acostar posicions entre els socis europeus al voltant de la reforma institucional. A la nit, la presidència francesa donà a conèixer una primera proposta sobre la reponderació de vots, la reforma de la Comissió i el vot per majoria qualificada. Durant el dissabte 9 i diumenge 10 els països petits feren sentir el seu disgust. Primer protestaren en conèixer que la presidència fran-

cesa volia mantenir la paritat franco-alemanya a les seves expenses. Els ànims s'apaivagaren quan s'assegurà que cada Estat membre tindrà un comissari fins que s'arribi al límit màxim de 27 (la suma dels socis actuals més els candidats en negociacions). La presidència presentà un nou projecte que incloïa concessions a Alemanya en la presa de decisions al Consell i la representació al Parlament en consideració a la seva superioritat demogràfica. A partir d'aquí, Bèlgica i Portugal encapçalaren una "revolta" dels petits contra els grans. Al vespre, hi hagué un pre-acord sobre tots els punts del projecte de tractat, excepte en la ponderació al Consell. Bèlgica intentà, sense èxit, que li fossin atorgats els mateixos vots que Holanda. Portugal denuncià un tracte discriminatori en comparació amb Espanya. Ambdós mantingueren la seva oposició a l'acord fins a les 4.20 de la matinada del dilluns dia 11, hora en què s'aconseguí cloure la cimera amb un acord de mínims. A les 5, Chirac en féu balanç davant la premsa.

Acords mínims per fer avançar la Unió
Tot i que s'assoliren els compromisos necessaris per fer possible l'ampliació, alguns temes quedaren oberts o es tancaren en fals. És per això que, a instàncies d'Alemanya, s'acordà celebrar una nova conferència el 2004. A part de perfeccionar l'engranatge institucional de la UE, la nova cita haurà de servir per delimitar les competències entre Estats i regions. Per la seva banda, els països candidats a l'adhesió es mostraren en general satisfets amb els resultats assolits per la cimera.

Parlament Europeu: veurà augmentat el nombre de membres, de 626 a 732. La majoria d'Estats, però, perden seients per donar cabuda als representants dels nous països. Alemanya és l'excepció, ja que conserva els 99 diputats que ja tenia per tal d'apropar la representació del país al seu pes demogràfic. El Regne Unit, França i Alemanya n'obtenen 72. Espanya s'equipara amb Polònia, amb 50 diputats.

Consell: els grans han reforçat la seva posició per mitjà de la nova ponderació de vots: França, Alemanya, Itàlia i el Regne Unit es feren amb 29 vots. Espanya es manté a distància amb 27, els mateixos que tindrà Polònia en el moment de la seva adhesió.

Comissió: els Estats grans hauran de renunciar al segon comissari a partir del 2005. A partir d'aleshores, cada Estat membre tindrà només un comissari, fins que s'hagin incorporat tots els països que actualment negocien l'adhesió. Això fixa una barrera de 27

► Seu del Parlament Europeu.

comissaris i deixa per decidir quina fórmula s'adoptarà quan el nombre de països membres creixi encara més.

Votació per majoria qualificada: s'aprova en algunes àrees de justícia i interior, polítiques d'asil, fons de cohesió, lliure circulació de professionals, reformes del tribunal de justícia de la UE i reformes dels pressupostos. Com a concessió a les pressions de Gran Bretanya, es mantingué el dret de veto sobre afers socials i fiscalitat.

Els països candidats a l'adhesió es mostraren en general satisfets amb els resultats assolits per la cimera

Cooperació reforçada: s'introdueix la possibilitat que alguns Estats avancin més que d'altres en polítiques comunes, però la defensa en queda exclòsa.

En molts aspectes, els resultats de Niça són insuficients. Ni els Tractats ni el funcionament futur de la Unió han quedat prou clarificats. No s'ha encetat cap debat oficial sobre el procés constituent ni el projecte federalista que es reclamen des de tants àmbits de la vida política i social. S'ha desapropiat la ocasió d'apropar Europa als ciutadans i d'augmentar la legitimitat democràtica de la Unió: no s'ha fet referència a la necessitat d'un lideratge més personalitzat, en el que la gent es pugui reconèixer. Caldrà continuar treballant en aquest sentit, ja que les pròpies realitats de l'ampliació faran inajornable una solució a totes aquestes qüestions.

Martí Grau i Segú
Historiador i Politòleg

Excés d'euforia del govern espanyol

El president del govern espanyol, José María Aznar afirmà, després de la clausura de la cimera, que havia estat el líder més felicitat pels seus homòlegs europeus. Al mateix temps, proclamava que Espanya havia estat el principal "guanyador" de l'encontre. D'aquesta manera, ell mateix feia explícita la manca de visió europea que l'executiu espanyol havia mostrat repetidament durant els treballs preparatoris de la Conferència Intergovernamental. Però ni tan sols des d'una òptica estrictament estatal el quadre és -ni de bon tros!- afalagador: Espanya perd el segon comissari, igual que els altres quatre grans, però obté menys vots que aquests en el Consell i desmereix així la denominació mateixa de "gran". La introducció de la majoria qualificada poblacional, enlloc de compensar aquesta situació, encara l'agreuja més. En el Parlament Europeu, Espanya és l'Estat que perd més representants, un 22%. La política conservadora i obstructionista del govern espanyol augurava mals encara pitjors. És en aquest sentit que podem entendre les felicitacions a Aznar per part dels seus col·legues: mai ningú no havia sortit tan impune d'apostar tant poc per Europa.

Més informació a:

- Magazine Catalunya-Europa, <http://www.catalunyaeuropa.org>
- Consell Europeu, <http://ue.eu.int/news-room/main.cfm?LANG=1>

Aznar adjudica dos televisiones digitales a ABC y El Mundo

► Aznar nos conduce al imperio único audiovisual.

El Gobierno de José Mª Aznar ha concedido las dos nuevas licencias de Televisión Digital terrestre a los grupos de comunicación encabezados por los diarios de Madrid "El Mundo" y "ABC". El Mundo-Recoletos y Prensa Española, empresa editora de ABC fueron elegidas por encima de otros grupos de prestigio que también optaban a la concesión, como la sociedad Horizonte Digital, en la que participaban empresas catalanas como el Grupo Godó y Planeta.

Éste es un ejemplo más de la ausencia de pluralidad informativa del PP, del amiguismo con que gobierna, de la visión centralista y españolista que tiene de los medios de comunicación, así como de la política monocolor y antiautonómica que mueve sus decisiones también en materia de comunicación.

El hecho es especialmente importante si tenemos en cuenta que las dos nuevas licencias de televisión digital ahora adjudicadas a grupos informativos de Madrid afines al PP emitirán en abierto para el conjunto del Estado a partir del segundo semestre del 2001, y que dos ministros catalanes participaron en la decisión: Josep Piqué y Anna Birulés. Ha quedado en evidencia, y así lo ha manifestado el presidente del PSC Pasqual Maragall, que Catalunya ha recibido un trato excluyente del PP en la otorgación de estas dos licencias de televisión digital cuando también participaba en el concurso Horizonte Digital, un proyecto que incluía un amplio abanico de grandes

empresas catalanas de gran proyección. Dos políticos catalanes en el Gobierno de Aznar podían haber intercedido por decantar la decisión, el Ministro de Exteriores, Piqué, por tener aspiraciones en el Partido Popular de Catalunya y a la Generalitat, y Anna Birulés, por ser la titular de Ciencia y Nuevas Tecnologías, bajo cuyo ministerio recae la responsabilidad de otorgar las licencias.

La decisión demuestra que una vez más el Gobierno de Aznar gobierna con total impunidad

La decisión, que fue tomada por el Consejo de Ministros del 20 de noviembre, demuestra que, una vez más, el Gobierno de Aznar gobierna al margen del Tribunal de la Competencia y con total impunidad. Desde que llegó a la Moncloa, Aznar ha dado prioridad a la política de control del espectro audiovisual y al control informativo de los medios de comunicación. La privatización de Telefónica y el nombramiento de su presidente contribuyeron a la compra de Antena 3 TV y de Onda Cero Radio y a la participación en otros medios, el sectarismo de TVE y su falta de pluralidad y de objetividad informativa son algunos de los ejemplos que explican una decisión.

Rocío García

En marcha l'Observatori de les Dones als mitjans de comunicació

Cinc ajuntaments del Baix Llobregat (Cornellà, Esplugues, Sant Boi, Sant Joan Despí i Sant Feliu) han creat l'Observatori de les Dones als mitjans de comunicació. El projecte, que ha estat promogut pels Consells Municipals de les Dones, vol donar veu a la ciutadania per denunciar la utilització indeguda de la imatge de les dones als mass media.

L'Observatori de les Dones als mitjans de comunicació vol dinamitzar el debat públic sobre el paper de les dones especialment en el camp de la publicitat i en la superació d'uns arquetips de gènere que discriminan sovint la imatge femenina. Al projecte s'han adherit el Col·legi de Periodistes, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, el Gremi de Publicistes de Catalunya i les Universitats Autònoma, Politècnica i Pompeu Fabra.

Sant Just Desvern aposta per la societat de la informació

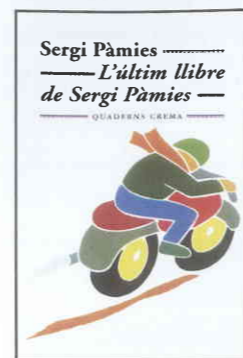

L'Ajuntament de Sant Just Desvern ha impulsat el projecte Sant Just, Im@tge, i ha nomenat un Comissionat Municipal per a la Indústria Audiovisual. Aquest municipi del Baix Llobregat és seu de força empreses relacionades amb la imatge, la comunicació i les noves tecnologies, i aquest fet ha estat fonamental perquè des del Consistori s'hagi apostat per reforçar i consolidar l'existència d'aquestes empreses ara que es vegi beneficiat el teixit econòmic local.

Sant Just, Im@tge també posa en marxa una actuació global, específica i planificada per potenciar el sector de la comunicació. Aleshores vol promoure la implantació de noves indústries audiovisuals, i fer de Sant Just Desvern una ciutat avançada en les noves tecnologies de la comunicació.

LECTURA

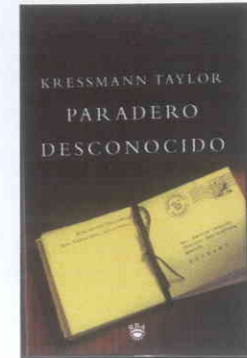
Pàmies, Sergi. "L'últim llibre de Sergi Pàmies". Barcelona, Quaderns Crema, 2000, 146 pàgines.

L'últim llibre de Sergi Pàmies conté nou relats agermanats per un estil precís i sobri. La família, la por i la mort

són els protagonistes d'aquesta intensa reflexió sobre l'amenaça dels presagis i l'atracció dels desitjos. Del present al futur, de pares a fills, de l'efervescència de l'amor a la rutina de la solitud, de l'èxit al fracàs, els personatges d'aquestes històries s'esforcen a domar el desconcert i el pànic que, sovint, els fan estimar -se més el camí de la conveniència que no pas la promesa de la felicitat.

Taylor, Kressmann. "Paradero desconocido". Barcelona, RBA Libros, 2000, 76 pàgines.

Paradero desconocido se publicó por primera vez en 1938 y en poco tiempo fue considerado una obra maestra.

Visionario, incisivo y con un final imprevisible, este libro ha demostrado ser un acontecimiento literario, el mensaje de advertencia más estremecedor contra el nazismo. Hoy, una vez más, este relato, publicado en varias lenguas, despierta el entusiasmo e interés de los lectores. Una historia escrita sin complacencia ni demagogia que describe la tragedia íntima y colectiva de la Alemania nazi.

MÚSICA

Raimundo Amador Un okupa en tu corazón

Amador, Raimundo. "Un okupa en tu corazón".

Tercer trabajo en estudio de uno de los músicos mestizos más fecundos de nuestro país. Doce cortes, a cual de ellos más interesante, que rezuman rock, flamenco, blues, reagge o bossa nova, todo ello combinado al más puro estilo del ex-Veneno y Pata Negra.

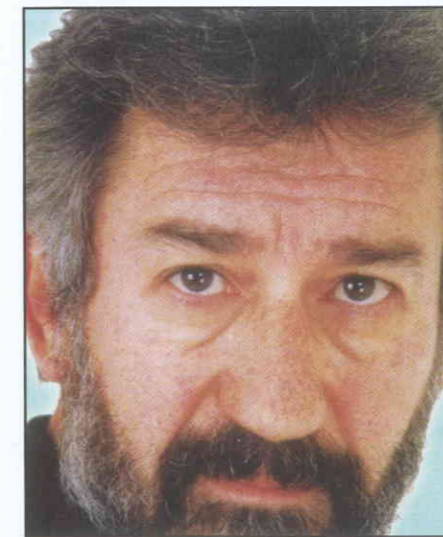
EXPOSICIÓ

"Arts i Temps". Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. Montalegre, 5. Fins el 25 de febrer.

Una interesante reflexión sobre el paso del tiempo y la percepción de este fenómeno a través del arte y a lo largo de las principales culturas que han surgido en la historia de la humanidad.

TEATRE

"Muerte de un viajante". Teatre Principal. Director: Juan Carlos Pérez de la Fuente. Una nueva versión del clásico del dramaturgo norteamericano Arthur Miller, coproducida por el Centro Dramático Nacional y Focus, y con José Sacristán y María Jesús Valdés en los principales papeles.

CINEMA

"Qué pasada (Purely belter)". Gran Bretaña 2000. Director: Mark Herman. Comedia en la que dos adolescentes desean tener dos abonos para ver jugar al Newcastle, su club de futbol favorito. Cuestan 1.000 libras, que no tienen, pero se las ingeniarán para conseguir el dinero.

Joan Caball, coordinador d'Unió de Pagesos: "A Catalunya no s'ha fet política agrària"

Quin seria el perfil del pagès català?

Hi ha una certa tendència al canvi, però respondria a l'esquema d'una persona gran, molt atrevida a l'hora de fer inversions i innovacions, professional al cent per cent malgrat que a algunes comarques necessiti complementar l'activitat agrícola amb una altra ocupació per completar la seva renda, i, sobretot, una persona que estima el seu ofici i la seva terra.

Quina és la situació del sector agrícola a Catalunya?

Él número de pagesos que tenim a Catalunya és molt baix per a l'extensió de territori que ens pertoca ocupar, només un 3% de la població pertany al sector agrari, i aquest és el nostre principal dèficit. Ara fa un mes i escaig s'ha presentat el Llibre blanc de l'agricultura a Catalunya, un estudi que hem fet conjuntament amb la Generalitat i que reflexa l'esforç per fer una bona diagnòsi que faci realitat el que sempre hem demanat, una Llei d'orientació agrària que respecti les peculiaritats del nostre model d'explotació familiar. Aquesta llei s'hauria d'aprovar quan més aviat millor, amb les aportacions de tot-hom, però no pot trigar més temps.

Quina política demaneu el govern?

No ens agraden ni els acords de la Organització Mundial del Comerç (OMC) ni la política agrària de la Unió Europea, però són conscients que és la realitat que ens ha tocat viure. Nosaltres entenem la llei catalana com un complement als greuges que ens venen de fora. Creiem que a casa nostra també es pot fer política agrària i en els últims anys no s'ha fet. Hem de definir qui és pagès i qui no, quin tipus d'explotació volem. Pensem que hem d'apostar per un concepte d'agricultura multifuncional, que busca fer productes de qualitat, no ser agressiva amb el medi ambient, i que vol vertebrar el territori i conservar el que encara queda de vida en els nuclis rurals. Aquests conceptes que ara no es valoren econòmicament, nosaltres creiem que també s'han de valorar. Proposem, senzillament, un contracte amb la societat i que es primi aquell qui faci bé les coses.

A curt termini teniu previstes reivindicacions al carrer.

Les mobilitzacions pel tema del gasoil encara no estan tancades, perquè no s'ha arribat a la solució que nosaltres volíem.

Joan Caball ha accedit a la màxima responsabilitat dins Unió de Pagesos després de deu anys de pertànyer a la seva comissió permanent. Es considera un més dels disset membres que componen aquest òrgan de govern de l'organització, cap del quals, tal com marquem els seus estatuts, es dedica en exclusiva a les tasques de representació sindical. Que s'aprovi la Llei d'orientació agrària i que no baixi el número de pagesos al nostre país són els principals objectius que s'ha marcat per al seu mandat.

Però aquest no és l'únic factor de descontentament al camp. Tot i que el Departament d'Agricultura digui que la renda agrària catalana ha crescut en els darrers temps, el cert és que hi ha molts pagesos als que no els surten els comptes. Donat això, no descartem una primavera calenta amb mobilitzacions, és el que la gent ens està demanant.

Parles del respecte al medi ambient. Darrerament Catalunya ha estat notícia a Europa per la contaminació dels aquífers d'algunes comarques catalanes pels nitrats generats per purins. Com veieu des d'UP aquest problema?

D'entrada qui no hagués tingut terra suficient per gestionar els purins no hauria hagut de tenir una explotació porcina, el que passa és que no s'ha complert la normativa. Però donada la situació, veiem que l'administració vol anar cap a solucions fàcils, i les solucions fàcils potser no agreugen el problema, però l'únic que fan és traspasar-lo en el temps. Creiem que alternatives per eliminar l'excés de purins com ara construir plantes de cogeneració elèctrica no ajuden a solventar l'assumpte, només suposa donar una font de diners fàcil a un grup d'empresaris. A més, hi ha el pro-

blema afegit que, el que es descontamina per un lloc, es pot contaminar per un altre.

Un altre tema d'actualitat al camp és la situació de molts treballadors immigrants sense paper. Unió de Pagesos va ser pionera en trobar vies de solució a aquesta problemàtica.

La nostra opció com a sindicat va ser provalenta en el seu moment. Fa set anys, a les terres de Lleida una sèrie de pagesos van ser fortament multats per contractar immigrants sense paper. La nostra gent ens va demanar alternatives per poder trobar mà d'obra legalment. Vam crear un mecanisme de contractació propi. Primer busquem a nivell d'Estat gent que tingui papers, siguin nacionals o no. I si no hi ha prou gent, fem els tràmits legals per poder portar treballadors de fora. El pagès que vol que li portem treballadors a les seves finques sap perfectament que ha de complir la llei de forma estricta, tant pel que fa als drets laborals dels immigrants com a les condicions del seu allotjament. La gent que vé ja porta el contracte signat des del seu país d'origen i sap d'antuvi on anirà a treballar, en quines condicions, quan cobrarà, on s'allotjarà i si el contracte inclou o no el menjar. Era una opció arriscada però és la que ha aportat més solucions, i, de fet, moltes comunitats autònomes ens han imitat.

QUI ÉS JOAN CABALL

Joan Caball és des de març coordinador nacional d'Unió de Pagesos, sindicat que aplega més del 80% del col·lectiu d'agricultors i ramaders del nostre país.

Compatibilitza la seva militància sindical - porta 18 dels seus 36 anys afiliat a UP - amb una explotació ramadera familiar ubicada al seu poble natal de Vilamalla (comarques gironines). És també regidor independent pel PSC al seu municipi i forma part de la comissió executiva de la COAG.